

GREETJE VAN DEN BERG

Voltooid en vergeten

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Het kan niet waar zijn.

Vera Goedhardt houdt haar adem in als de mannelijke sollicitant de kamer binnenkomt en met een beminnelijke glimlach handen begint te schudden. Hij kan het gewoon niet zijn, houdt ze zichzelf voor. Ze werpt een blik op de kopie van zijn brief die voor haar ligt. ‘Jacco Dupeur,’ hoort ze hem zeggen als hij haar krachtig de hand drukt. Het is dezelfde naam die ze ook in de brief heeft zien staan en die geen enkele alarmbel heeft doen rinkelen. Langzaam laat ze haar adem tussen haar tanden door ontsnappen.

Hij lijkt erop, maar hij kan het gewoon niet zijn, houdt ze zichzelf voor. Bovendien zag ze hem twintig jaar geleden voor het laatst. In twintig jaar kan een mens erg veranderen. Ze probeert zichzelf te hernemen, luistert naar de stem van haar man Marius, die wil weten waarom Jacco Dupeur denkt dat hij geschikt is voor de functie van general manager van Ho-

tel Emma. Woorden glijden langs haar heen. Als iedereen lacht om iets wat Jacco zegt, lacht ze mee zonder te weten waarover het gaat.

Zijn stem... Kun je je na twintig jaar nog een stem herinneren? De manier waarop hij binnenkwam, die karakteristieke, enigszins slepende gang... Hij droeg alleen nooit zo'n maatpak. Ze kon hem destijds uittekenen, in zijn jeans met daarop dat krakende leren jas-je.

Nu wordt het tijd dat zij ook iets zegt. Ze heeft steeds volop deelgenomen aan de sollicitatiegesprekken, die de hele morgen al in beslag hebben genomen.

‘Waarom hebt u juist voor ons hotel gekozen?’ vraagt ze, om direct te ontdekken dat het de foute vraag was.

‘Die vraag heb ik net uitgebreid beantwoord,’ zegt Jacco Dupeur. ‘Dus als u het me niet kwalijk neemt...’

‘Ach nee, natuurlijk... Ik was even met m'n gedachten ergens anders.’ Ze heeft een vuurrode kleur gekregen.

‘De gesprekken hebben ook al de hele morgen geduurd,’ zegt Marius in een poging haar flater goed te praten. Ze probeert haar aan-

dacht bij het gesprek te houden. Jacco lijkt volkomen ontspannen op zijn praatstoel te zitten. Zijn houding is open; af en toe rust zijn blik op haar, maar niet vaker dan op de anderen.

‘Hoe denkt u over gastvrijheidsbeleving?’ informeert ze. Geen moment zit Jacco met de mond vol tanden. Enthousiast verhaalt hij over zijn aanpak in het verleden en hoe succesvol die uitwerkte. Successen die hij ook in dit hotel wil toepassen.

Zijn grijze ogen kijken haar aan. Grijze ogen waarin ze de lichtjes herkent. Jacco Dupeur... In zichzelf herhaalt ze zijn naam. Dat lijkt helemaal niet op Chris van Rijn. Haar verwarring neemt toch weer toe. Hij is breder dan Chris, maar dat zal ook met het verstrijken van de jaren te maken hebben, net zoals die lijnen in zijn gezicht. Hij is niet eens knap te noemen. Daarvoor is zijn neus te breed, zijn gebit te onregelmatig. Ineens kijkt hij haar afwachtend aan en ze merkt dat hij een reactie van haar verwacht. ‘Ja,’ zegt ze op goed geluk. ‘Ja, dat lijkt me ook.’

Opgelucht constateert ze dat het blijkbaar een acceptabel antwoord is. Joris Verkuyl, de scheidend manager, neemt het woord. Lang-

zaam maar zeker komt Vera weer tot haar positieven. Ze maakt aantekeningen, weet toch nog een paar zinnige vragen te stellen, maar voelt zich desondanks opgelucht als het gesprek met Jacco Dupeur ten einde is.

‘Aardige vent,’ merkt Marius op. ‘Lijkt me competent ook. Ik hou een goed gevoel aan dit gesprek over.’

Joris Verkuijl fronst zijn wenkbrauwen. ‘Ik weet het niet,’ reageert hij voorzichtig.

‘Ik wel,’ gaat Marius verder. ‘Hij is de enige bij wie ik vanmorgen het idee heb dat hij de capaciteiten bezit om een zaak als deze te runnen. Wat vind jij ervan, Vera?’

Ze zou willen dat ze hem nooit meer hoefde te zien. Tegelijkertijd wil ze nog eens in die grijze ogen kijken, die haar verleden open hebben gewoeld als een mol een perfecte grasmot. ‘Ik heb er ook een positief gevoel over,’ zegt ze bedachtzaam. ‘Ik denk dat we deze meneer maar voor een tweede gesprek moeten uitnodigen.’

Joris geeft de voorkeur aan een vrouw. Er zullen twee brieven de deur uit gaan.

Ze ziet hoe Marius haar tevreden toeknikt. Het is wel duidelijk dat de kansen voor Jacco aanzienlijk hoger liggen dan voor de vrouwe-

lijke sollicitant. Jacco... Ze heeft de neiging om hem Chris te noemen. Is het mogelijk dat iemand zoveel op een ander kan lijken? Of misschien lijkt hij helemaal niet op Chris en verbeeldt ze het zich. Maar waarom zou ze het zich verbeelden? Chris is allang verleden tijd. Al jaren.

Bovendien heeft Jacco Dupeur op geen enkele wijze laten blijken dat hij iets bekends in haar ontdekte. Ze haalt diep adem voor ze opstaat. Jacco Dupeur is een ander dan Chris van Rijn. Punt uit.

Marius Goedhardt was trots toen hij het prachtige Hotel Emma kon openen in een historisch pand in het centrum van Zwartburg. Vroeger was hij een spichtig jongetje, dat op school werd gepest. Misschien was dat juist de reden dat hij zich later helemaal op zijn hobby wierp: kok worden. Toen dat was gelukt, was het bijna vanzelfsprekend dat hij doorging tot hij in zijn vak het hoogste had bereikt: topkok. In het hart van de stad begon hij een klein restaurant, dat al snel een goede naam kreeg. Niet lang daarna opende hij ook nog een hotel in een klein, maar prachtig historisch pand. In minder dan geen tijd was hij

in Zwartburg een bekende verschijning geworden, ook al omdat hij af en toe meewerkte aan een kookprogramma op de regionale televisie.

Zijn succes gaf hem zelfvertrouwen, dat op zijn uiterlijk afstraalde. Wilde hij zich vroeger vaak onzichtbaar maken, tegenwoordig durfde hij er best te zijn. Tot zijn verbazing was hij op zijn dertigste een begeerde vrijgezel geworden. Hij hield zich voor dat hij het te druk had voor een relatie, tot hij Vera van Duijvenbode tijdens een culinair evenement ontmoette, waar ze als gastvrouw voor een concurrent optrad. Zij was negenentwintig, hij vijfendertig. Ze keken elkaar aan en wisten dat ze bij elkaar hoorden. Vanaf dat moment was het vanzelfsprekend dat Vera gastvrouw werd in het restaurant van Marius.

Twee jaar later trouwden ze. Weer een jaar later werd de tweeling geboren, twee kleine meisjes die ze de namen Gwenn en Britt gaven. Marius was de koning te rijk. Vera ging minder werken. De tweeling kwam op de eerste plaats en ze had er haar handen vol aan.

Hotel Emma was zijn trots. Het was van oorsprong een ziekenhuis, aan het eind van de negentiende eeuw in een gewoon huis ge-

sticht door een groepje nonnen. Jarenlang werden er in het gebouw dus zieken verpleegd. Dat kleine begin groeide in de loop der jaren uit tot het imposante Emma Ziekenhuis, dat in de volksmond nog heel lang het Rooms-Katholieke Ziekenhuis bleef heten, ook al was er geen non meer te bekennen.

Kort na de eerste verjaardag van de tweeling werden in Zwartburg plannen bekend over het samengaan van het Emma Ziekenhuis met het andere ziekenhuis van de stad. Er werd één groot medisch centrum aan de rand van Zwartburg gebouwd. Daarmee kwam er in het historische centrum een unieke locatie beschikbaar waarbij elke horecaondernemer z'n vingers zou aflikken. De eerste die zich dat realiseerde, was Marius.

Hij droomde van een hotel en een restaurant in het oude ziekenhuis. Hij droomde van nog veel meer. Op de bovenverdieping moest een gastronomisch paradijs komen, met grote ramen die een prachtig uitzicht over Zwartburg boden. Voorlangs zou een lang balkon uitgebouwd worden, waar de mensen op zomerdagen tot in de avond konden genieten van de zon. Hij had al een naam bedacht: La Vista.

Marius mijmerde over een Grand Café, een paar verdiepingen lager. Daar zouden de gasten voor minder geld van een uitstekende lunch of heerlijk diner kunnen genieten. Op de begane grond had hij een plek voor een lunchroom gereserveerd. Marius zag het als een ontmoetingsplek voor de doorsnee-Zwartburger die een kopje koffie wilde drinken tijdens het winkelen of na de vrijdagse markt. De beste bakker van de stad mocht het gebak leveren.

Marius wilde vergaderzalen, een feestzaal, zwembad en sauna. Hotel Emma moest een begrip worden in Zwartburg en omgeving. De kale ziekenzalen zouden worden omgetoverd tot luxe hotelkamers waarin alleen enkele antieke accessoires uit het vroegere ziekenhuis nog aan het verleden herinnerden.

Marius zag sterren.

Hij bleef nooit lang dromen. Al snel zette hij stappen. Vera stond, zoals altijd, achter hem. Dit keer had ze echter niet verwacht dat het hem werkelijk zou lukken.

Het lukte Marius wel. Hij wist het gemeentebestuur te overtuigen met zijn enthousiaste verhalen over een hotel dat niet alleen voor toeristen bestemd was, maar ook voor zaken-

lui. Hij sprak over werkgelegenheid en uitstraling voor de stad. Marius' dromen werden werkelijkheid. Tweeënhalf jaar later waren het kleine hotel en het gemoedelijke restaurant van Marius verkocht en werd zijn nieuwe project geopend door de burgemeester. Hotel Emma omvatte tevens panoramarestaurant La Vista, Grand Café Mezzanino en lunchroom L'Incontro. In Zwartburg heette het gewoon allemaal Hotel Emma en het werd al snel bekend dat je er op de verschillende verdiepingen ook erg lekker kon eten.

Emma werd een begrip in de stad, maar ook in hun leven. Marius ging niet naar de zaak of het restaurant, maar hij ging naar 'Emma', alsof het om een familielid ging.

De media besteedden ruim aandacht aan de nieuwe aanwinst voor Zwartburg en prezen de strakke, maar toch warme inrichting. De culinair recensent sprak in een gerenommeerd dagblad lovende woorden over de gerechten die hij in het gastronomisch paradijs had geconsumeerd. Al snel was het hotel volgeboekt, kwamen er steeds meer aanmeldingen voor het conferentiecentrum binnen, werd de lunchroom een rustplek voor winkelende dames, liep de sauna als een trein en

werd het kleine, maar prachtig ingerichte zwembad door de gasten zeer gewaardeerd.

Een kleine domper volgde een paar weken geleden toen Joris Verkuijl aangaf dat hij een nieuwe baan in het westen van het land had gevonden. 'Kleiner en gemoedelijker,' meende hij. 'En naar mijn idee past dat beter bij me.'

Marius had zich zorgen gemaakt. Joris draaide al zo lang binnen zijn bedrijf mee. Voor zijn gevoel was hij meegegroeid. Hij zag ertegen op om met een ander verder te moeten, maar Joris was niet te vermurwen. 'We zoeken samen naar een goede opvolger,' had hij geruststellend tegen Marius gezegd. 'Er lopen voldoende gekwalificeerde managers in Nederland rond.'

In Jacco Dupeur leek Marius die nu te hebben gevonden. Dat Joris twijfelde, vond hij vervelend. Dat Vera het met hem eens was, versterkte hem in zijn gevoel dat het goed zat. Zijn droom kon verder uitgebouwd worden.

Marius was gelukkig.

Vera was ook gelukkig, al werd ze soms duizelig als ze over de astronomische bedragen hoorde die Marius in het project had geïnvesteerd. Ze probeerde vertrouwen te hebben.